

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa M. I.

przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 września 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych

z dnia 22 kwietnia 2010 r., w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2010 r. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda M. I. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 sierpnia 2009 r. i zasądził od powoda na rzecz pozwanej T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Powyższe postanowienie w części rozstrzygającej o kosztach postępowania kasacyjnego zostało zaskarżone zażaleniem pozwanej. Żaląca się wniosła o

zmianę orzeczenia w tym zakresie i zasądzenia na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 8.000 złotych powiększonej o podatek VAT, to jest kwoty 9.760 złotych.

W uzasadnieniu zażalenia wskazano, że składając odpowiedź na skargę kasacyjną powoda strona pozwana wniosła o zwrot rzeczywiście poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, dołączając fakturę oraz potwierdzenie dokonania zapłaty. Określona w umowie strony i jej pełnomocnika kwota owych kosztów odpowiada zaś normie § 2 pkt 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 1263, poz. 1349 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kodeks postępowania cywilnego ustanawia jednolity system zaskarżania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, opierający się na zasadzie dwuinstancyjności. Przeciwno prawomocnym orzeczeniom sądów drugiej instancji może być nadto skierowana do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna (art. 398¹ § 1 k.p.c.), albo zażalenie (art. 394¹ § 1 i § 2 k.p.c.), które to środki zaskarżenia mają nadzwyczajny charakter. Dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub innych środków zaskarżenia jest zatem wyczerpująco uregulowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Ich wniesienie jest możliwe tylko wówczas, gdy akt ten dopuszcza oznaczony środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia.

Kwestię dopuszczalności wnoszenia do Sądu Najwyższego zażeń normuje art. 394¹ k.p.c. Instytucja zażenia do Sądu Najwyższego podlega odrębnej od art. 394 k.p.c. regulacji, ograniczającej ją do wypadków wymienionych w tymże przepisie. Powołany przepis wykładany jest więc restrykcyjnie w judykaturze (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, OSNC 2008 nr 2, poz. 29; z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biul. SN 2008 nr 4, poz. 12; z dnia 15 lipca 2008 r., III UZ 3/08, LEX nr 497695; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877 i z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ

29/09, LEX nr 577837). Podkreśla się, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczenia Sądu Najwyższego, a więc również zażalenia na rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego strony, zawarte w postanowieniu o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 373 k.p.c. orzekł jak w sentencji.